

Castraveții locurilor de parcare

Sandu Macrinici

Grădina e ce am avut eu de udat când eram mic. În fiecare seară udam castraveții plantați între rândurile de vie de lângă casa noastră din sat, iar când erau copti, începeam să-i mănânc. Două luni din vară mâncam castraveți udați și crescuți de mine. Mai târziu am început să plantăm și dovlecei printre rândurile de vie. Aveam mai multe responsabilități, dar și un meniu mai variat. Roșiile îmi plăceau cel mai mult. Mama se ocupa de roșii, zici că am făcut o separare în bază de gen :))

Când am mers la facultate, în altă țară, am început să stau la cămin, nu mai aveam o grădină. Optsprezece ani de antrenament la udat castraveți au rămas doar în cv-ul meu de ajutor de grădinar. Clujul nu avea atâta verdeață pe stradă, nu avea atâtea parcuri, câte are Chișinăul și nu avea grădina mea cu castraveți.

Spațiile verzi erau puține și aranjate la liniuță. Am început să caut parcuri mai puțin aranjate și neasfaltate. În spațiile verzi au început să asfalteze până și aleile cu pietriș, puține și ele. După câteva luni, am descoperit grădina botanică, n-avea asfalt. Grădina era superbă, acolo îmi venea tot timpul să iau în mână o sapă și niște găleți, pentru ca să ud plantele :)) Bine că aveau sisteme de irigare, chiar m-aș fi apucat. Dar nu puteam să merg în fiecare zi la grădina botanică. Nu știu de ce. Parcă nu aveam voie. Nu era a mea.

Nouă ani mai târziu, odată cu pandemia de Covid-19, am venit și eu în Moldova. Fiind mai mult pe acasă în primele luni, am reînceput să ud castraveți. După care m-am mutat la Chișinău și s-a terminat cu udatul. M-am plimbat mult prin centru și îmi plăcea să trec pe lângă cafenea Guguță, unde creșteau roșiile cherry (trei ani mai târziu urma să o cunosc pe Lilia, care le plantase). Îmi plăcea să trec și pe strada București, pe lângă Elli-Pilli, unde creșteau dovlecii și florile soarelui plantate de Ghena (pe Ghena îl știam de peste zece ani).

„Locul florii soarelui e în centrul orașului!” - mi-a spus Ghena într-un interviu. „Avem destule mașini și parcuri de mașini care ne sufocă.” Mie îmi dădeau spațiu florile plantate de Ghena. Spațiu de respirat într-un context plin de asfalt și beton. De fiecare dată când treceam pe acolo, mă uitam în ce stare sunt. Nu le-am udat niciodată, nu am venit cu sapa la

ele, doar am admirat florile și dovlecii, până când, „niște amatori de dovleci, i-au rupt și i-au luat cu ei acasă”, sau la un grătar, cine știe.

Mi-ar fi plăcut să nu mă tem să intervin în micile grădini plantate de Lilia sau de Ghena. Nu știam că am voie. Asta era granița de la mine din cap pe care nu puteam să o trec. Am crescut într-o societate în care tot timpul trebuia să-mi cer voie pentru ca să fac ceva. Am mâncat o roșiută de la cafeneaua Guguță și mă gândeam că am furat-o, că nu a fost bine ce am făcut, pentru că nu am cerut voie.

După ce am vorbit cu Ghena, cu Lilia și m-am interesat despre grădinărit urban, știu că pot pune umărul. Pot cultiva plante în oraș, chiar dacă nu am un act de proprietar pe acel teren. Există o mică comunitate de oameni care au astfel grijă de Chișinăul, tot mai puțin verde, în care trăiesc.

Data viitoare, când voi ieși din casă cu mașina (acum stau iar la sat), voi pune niște bidoane cu apă în portbagaj, mă gândesc că voi avea câteva opriri de făcut, câteva grădini de udat, înainte de a mă întoarce acasă.

Acasă nu mai avem vie și nici castraveți care să crească printre rânduri de vie. Trebuie să-i plantez în oraș, în locul locurilor de parcare. Sunt șofer, dar în Chișinău nu mă deranjează lipsa acestora. Prefer să parchez la o intersecție distanță, sau două, sau trei, sau patru, numai să nu parcheze mașini acolo unde vara cresc flori ale soarelui. Sau roșii. Sau castraveți.